

ringere fysisk Kraft og dog skal være *ene* om at bære Faren og Fødselsveerne ved Børnenes Tilbliven — at hun saa ikke oven i Købet skal være slavebundet til Pasningen af disse gennem sin kraftigste Daadstid og af den Grund miste sine borgerlige Rettigheder og de Livsglæder ude i den store Verden, som Manden hidtil mest har forbeholdt sit eget Køn, medens Kvinden dog har maattet yde sit Bidrag til at frembringe dem.

Der er derfor absolut intet andet Raad for, end at hun maa slutte sig til de ny Tanker i Kampen for at faa den *fysiske* Forsørgelsespligt lagt over paa Samfundet, saa Manden kommer til at hjælpe hende at bære den Del af Besværighederne ved Børnenes Opdragelse, som han godt *kan* bære.

Mærkværdigt nok finder Nutidens Befolkning det ganske i sin Orden, at Børnenes aandelige Føde indgives dem *udenfor Hjemmet* af dertil særlig uddannede Folk, og de mere oplyste véd godt, at der lige saa vel til Menneskets fysiske som aandelige Opdragelse, naar det skal du noget, hører et indgaaende Studium, særegne Talenter osv., og at saare faa almindelige Mennesker har endog blot en ringe Grad af de Kundskaber og Evner, der fordres for at være kvalificerede Børneopdragere, enten i den ene eller den anden Retning, og endnu færre har den tilstrækkelige *Tid* fra øvrige nødvendige Forretninger til at tage sig nok af Børnene i den Alder, da deres Udvikling kræver *stadig* Tilsyn og Vejledning — og dog rejser der sig et Ramaskrig af Forfærdelse, saa snart man vover at tale om Statens Overtagelse af Børnenes *fysiske* Forsørgelse, som den alt længe har havt og — kun paa Grund af Mandens slette Enevælderegimente — forsømt og vanrøgtet den *aandelige*.

Men Oplysningens Fremgang, siden denne blev gjort til en Samfundsopgave, er — trods denne Vanrøgt i Forbindelse med Friskolernes Fiasko i vore Dage over for Statsskolen og Højskolernes Kryben til Korset efter Statsunderstøttelsen — alligevel et slaaende Bevis for, hvad der kan udrettes, hvor der løftes i Flok i Stedet for at overlade den ny Slægts Opfostring til de enkelte Individuers planløse Fuseri.

Og tro dem ikke for godt, disse Folk, der i dette Forhold skriger op om »Barnekærlighed« og »Foreldrefølelse« osv. Ti det er enten af Naivitet eller en helt anden Grund end sand og ægte Menneskekærlighed over for de smaa, da denne ikke bestaar i at lade Børnene løbe for Lud og koldt Vand og lide enten legemlig eller aandelig Hunger eller dog forkøbles ved en mangelfuld Ernæring, Undervisning og Sundhedspleje.

Nej, det kan ogsaa være *Magten* og *Stillingen* som *Konge* i den lille Stat i Staten, det her gælder om for Manden at beholde, da han har en dunkel Anelse om, at dette i Virkeligheden tillige er Grundlaget for hans Enevælde og Overformynderi i den store Stat. Kvinden skal derfor helst fremdeles være afhængig af hans »Forsørgelse« og — Herredømme. Hun skal være hans Kønstræl og Tjenestekvinde og yde ham al ønskelig Opvartning. Hun skal føde, pleje og passe hans — *hans* — Børn. Hun skal finde sig i, at han kan rive dem fra hendes Bryst og sætte dem, hvorhen i Verden han vil, og opdrage

dem efter sine Anskuelser eller forkue og forsømme dem — men hvis hun tillader sig at mene, at hendes Moderfølelse kunde være mere tryk, hvis hun selv sideordnet med ham i Samfundslovgivningen kunde være med til at tage Bestemmelse om deres aandelige og fysiske Opdragelse, og vil virke for denne Mening — da er hun ugudelig, frygtelig ugudelig; ti da modarbejder hun den Gud — *Mandens* Interesser!

Tænk, hun kunde jo gerne blive i Stand til at forsørge sig selv, unddrage sig hans Herredømme, blive medraadende over Børnene og den fælles Formue og kanske forhindre ham i at lade Forretningen eller store Kapitaler gaa i Arv til en doven Slubbet af Søn, medens Datteren blev solgt til den første den bedste Liebhaber!

Jeg henstiller dog ganske rolig til Kvinden som et af de uafviseligste Krav for at naa Maalet — den *fulde* Deltagelse i Lovgivningsarbejdet — at hun sætter Fordringen om at faa ogsaa den *fysiske* Side af Børneopdragelsen gjort til en *Samfundsopgave* paa sit Program. Desuden selvfølgelig Fordringen om Sygepleje og Alderdomsforsørgelse, da hun ogsaa paa dette Omraade maa holde for og give sin Tid og Kraft hen for andre som Sygeplejerske ved Dag og Nat paa samme utaknemlige Grundlag som hendes Barneplejearbejde.

Endvidere naturligvis ogsaa Fordringen om lige Adgang til og lige Lønning i alle Erhvervsgrene for Kvinden sammen med Manden. Ti »uden Mad og Drikke duer Helten ikke«. Faar hun ikke det nødvendige Brød, saa faar hun heller ikke den tilstrækkelige Kraft og Magt til at tage Kampen op med Manden.

3. Hun maa gaa skridtvis frem og være praktisk fornuftig i sine Handlinger.

Vel gælder det om at være klar over *Maalet*, saa hun véd, hvor hun vil hen; ti ellers kan hun heller ikke vælge den rette Vej dertil og kan ikke alene let komme til at spille Tid og Kraft med en ørkesløs Løben rundt, men endog komme til at skade sine egne Interesser ved en blind Modarbejden af det, der fører til Maalet. Men hun maa aldrig opstille den *upraktiske*, for ikke at sige *vanvittige*, Fordring: *Alt eller intet!* Ti det vilde ikke en Gang være gavnligt for hende, men kun føre til Ufred og Splid i Verden, ja, kanske en blodig Borgerkrig — hvad hun mindst af alt maa ville fremkalde — om hendes Fordringer fuldt ud *pludselig* blev gennemførte.

Kvindekongressen i London.

Af
Matilde Bajer.

The Womens Franchise League, som, samtidig med at den internationale Fredskongres holdt Møder om Dagen i Westminster Town Hall, holdt sine Møder om Aftenen, havde længere Tid forinden disse udsendt et trykt Foredrag af Mrs. Fenwick Miller